



Maria Pallarès Sans

familia@mariapallares.org

Entrevista a Xavier Melloni

Xavier Melloni, especialista en el diàleg interreligiós vinculat a la reflexió antropològica i filosòfica

Què és la vida?

Interessant pregunta que ho inclou tot! La vida és un impuls vers l'Ésser, fet de consciència, de receptivitat i donació. Dic en primer lloc que és un "impuls" perquè coneixem la Vida en tant que procés i moviment. Només tenim un petit tast d'aquest impuls, que és el que ens habita a cadascú. És "consciència" perquè la Vida la sentim, l'experimentem en nosaltres, sabem en cada cèl·lula del nostre cos que estem vius. És l'evidència primera que em permet escriure aquestes ratlles i a tu llegir-les. El que ens uneix és la Vida que ens conté a tots, a cada instant. I és "receptivitat" i "donació" perquè aquest és el ritme de totes les coses, començant per la nostra respiració. Existim perquè contínuament estem rebent (inspirant) i donant (expirant). El mateix amb totes les coses. Viure és l'art de prendre i de desprendre'ns, que hem d'aprendre a cada instant.

Qui és Déu per a vostè?

Per a mi, Déu és la personificació de la Vida, com a Font continua de donació i de receptivitat. Déu és la plenitud de l'ésser que deixa ser en plenitud. Per això no el veiem. Si el veiéssim, ocuparia un espai i deixaria d'estar en els altres llocs. Déu no el veiem sinó que és el que fa que les coses puguin ser vistes; no el sentim, sinó que és el que fa que les coses puguin ser sentides; no el comprenem, sinó que és el que fa que puguem comprendre les coses. Déu és l'acabament del que serem. Déu és el que som sense que encara no ho sapiguem. Ell es el Tot. Nosaltres, el fragment. Per això Déu, essent-ho tot, està en tots i fa que cada ésser i cada existència sigui sagrada i estigui travessada d'eternitat.

Què és la religió avui dia?

Religió és tot allò que ens relliga, tot allò que ens possibilita percebre que estem en relació, és més, en comunió, que no estem en cap moment sols ni vivim aïllats. Però per "religió" també s'entén les constel·lacions de creences, textos, ritus i normes que al llarg de la història s'han anat creant. Les religions són dits assenyalant la lluna. La niciesa està quan ens posem a discutir o a competir sobre les formes dels dits, oblidant-nos de la lluna. Les religions estan en crisi no tan perquè hi hagi una crisi del sagrat, quan una crisi de llenguatge. Són les formes el que no ens satisfan, però la gent continua tenint set de Déu, set de transcendència.

Què és l'espiritualitat?

L'espiritualitat és l'instin del diví, el dinamisme vers l'Invisible amagat en el visible. És el dinamisme intern de les coses i de les persones que ens empeny a cercar plenitud i presència, profunditat, sentit i perdurabilitat en el que fem i vivim. És el que dóna qualitat a cada acte, a cada gest, a cada paraula. L'espiritualitat és constitutiva de l'ésser humà. S'ha dit que no és que les persones siguem éssers materials que, de tant en tant tenim experiències espirituals, sinó que som éssers espirituals que, de tant en tant, tenim experiències materials. L'espiritualitat és l'instin del nostre origen.



Maria Pallarès Sans

familia@mariapallares.org

Què és la transcendència? Existeix el més enllà?

La transcendència és tot allò que està més enllà del fragment de realitat que copsem amb els nostres sentits i del que entenem amb la nostra ment. És l'horitzó obert de cada situació que permet de copsar-ho amb altres claus que no siguin els de la mera supervivència. La transcendència és l'espai de la gratuïtat i de la sorpresa, la promesa d'un creixement sense límits. No hi ha més enllà ni més ençà, sinó una única Realitat, amb multiplicitat d'àmbits i nivells. La vida humana tal com la coneixem aquí és només un àmbit de realitat; hi ha molts altres plans i nivells que ni tan sols podem imaginar.

Què és la fe i en què hem de creure avui dia?

La fe és un estat d'apertura. Creure vol dir estar receptius a molta més realitat i molta més Presència de la que copsem normalment. La fe és el que ens dóna la veritable perspectiva de les coses. El nostre problema és que normalment anem en llums de posició. De tant en tant, encenem les llums curtes i pensem que veiem molt, quan només percebem un petit tram de carretera, amb prou feines la pròxima corba. Tenir fe es tractar de situar-se des de la perspectiva de Déu, creient que els nostres petits episodis de cada dia formen part d'un trajecte molt més ample i profund, que prové de Déu i torna a Déu, a través de l'aventura de la nostra existència individual.

Quins recursos hi ha per creure, per ser millors i per millorar el nostre món?

Ho resumiria en dues paraules: interioritat i solidaritat. La interioritat suposa tenir cura del nostre món intern. Això suposa preservar diàriament un temps de silenci on oferir la jornada que anem a viure o que hem viscut, on obrir-nos a la Presència en la qual sempre som, ens movem i existim, però que en aquest moment fem conscient, per reprendre el nostre centre i poder anar al centre de les persones i situacions, i no des de la nostra perifèria. La solidaritat és l'aspecte complementari: és recordar que sempre som amb els altres i per als altres. Suposa un acte d'apertura a l'alteritat que ens fa créixer en fraternitat i en la consciència que el destí de l'altre és també el meu destí i el de tots. Suposa una mirada universal. Són dos aspectes que es necessiten mútuament. Sense ells no podem ser humans.

Xavier Melloni és un guia espiritual que, amb la seva experiència, ajuda a les persones a trobar-se a si mateixes en solidaritat amb els altres. És algú que posa llum en la foscor del camí.

M. Carme Sans
Barcelona, agost de 2006